

Fællesbrev no. 22

Fra
Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen
Moravian Church
P. O. Box 37, Sikonge,
Tabora Region, Tanzania

Sikonge, oktober 2009

Kære Venner !

Lad mig begynde med at fastslå, at figuren Tummelumsen, som Steen omtalte i sidste fællesbrev, forsvandt under Steens Danmarkstur i juni måned.

Det blev en god tur. På en fysiurgisk klinik lærte Steen nyttige øvelser og fik rettet så meget på sin holdning, som det er muligt med en til dels stiv ryg.

Desuden fik han besøgt hele sin søskendeflok. Dvs. han boede hos sin eneste bror i Allerød. En speciel fin ordning da klinikken, han frekventerede, ligger i Farum, og Allerødfamilien tog sig af ham på alle måder.

Vel tilbage i Sikonge fandt han jo hurtigt ud af, at selvom kollegaerne har al mulig sympati med ham, så rækker sympatien ikke til at dele om patienterne i ambulatoriet. Vil Steen behandle, er det fint. Vil han ikke, må patienterne komme igen en anden gang.

Det giver en træt ryg ind imellem, men ikke nær så slemt som før turen til DK.

Sidst i august var det min tur til en Danmarkstur. Jeg fik også besøgt hele min søskendeflok. Det tog lidt mere tid, da vi er 8 søskende tilbage. Transporten var nem og billig; ofte fik jeg lift, og ellers er det nu "65 billet". "Det hedder nu ung pige billet" oplyste en galant buschauffør mig om. Det trykkede vi hånd på!

Hovedformålet med min tur var at få ryddet vores hus på Mors, som vi har sat til salg. Vi har haft det siden 1983, men lejere er ikke, hvad de har været. Der har været masser af problemer og ødelæggelser, som min bror har skullet ordne. Huset lignede noget af en svinesti, da vi startede, men med hjælp af søskende og et par ualmindelig ihærdige veninder er huset nu så ryddet og fejret, at man skulle tro, folk ville stå i kø for køb. Men – i disse tider bliver det hverken det hele eller det halve kongerige vi får ud af det. Faktisk er prisen for lav til, at man kan få kreditforeningslån, fik jeg at vide.

Disse mærkelige krisetider, der så vidt jeg kunne skønne ikke har ændret noget videre ved folks levevis. De fleste jeg mødte, havde været eller skulle udenlands. Hylderne i supermarkederne bugnede og Danmark var velholdt som altid.

Jeg så ingen muskelhunde men mødte nogle forknytte hundeejere, der trykkede sig på stien, mens deres venlige labrador gerne ville i kontakt.

Jeg så heller ingen formummede Burka skikkelser, men derimod deltog jeg i et moderne fænomen. En 15 km lang Pilgrimsvandring – i øsende regn. Men Danmark er jo dejlig selv i regnvejr, og mens vi formodedes at meditere over taknemmelighed, kom jeg til at tænke på, at mine venner her ville være aldeles uforstående overfor, at man gik og gik i regnvejr. Uden noget at gå efter. Og så skulle man endda betale for det! Uforklarligt!

Mens søskendeflokken mødtes en weekend i begyndelsen af mit ophold, var fætre og kusiner samlet den sidste lørdag, før jeg tog af sted igen. Indimellem nåede jeg at se flere gode venner, og så rejste jeg glad og mæt af ferie tilbage med det velfungerende Swiss.

Jacarandatræernes smukke blå blomster hilste mig velkommen tilbage til Sikonge; ikke mine egne træer dog. De har ikke trods intensiv pasning nået blomsterstadiet.

Kort efter min hjemkomst fik vi besøg af Steens niece med kæresten. Vores første familiebesøg, så det var dobbelt dejligt. De er væk igen og nu varmer det gevaldigt op til regntiden.

I disse energisparetider spekulerer man igen på, hvorfor disse i Afrika så nådeløse varme solstråler ikke kan omdannes til varme kogeplader blandt andet. Det er jo få, der har råd til at bruge den dyre elektricitet. Og så går det ud over træerne. Selv den blege danske sol vil man jo udnytte nu.

Steen fortalte til formiddagskaffen, at der havde været hele tre ny indlæggelser af spedalske at se på i Kidugalo. Desuden var der en disciplinærsag. En klagesag over en patient der brugte nætterne til øl og damebesøg.

Den ene af de tre var et nyopdaget tilfælde af spedalskhed. Hun var en meget snakkesalig dame, så det tog sin tid med sygehistorien og oplysningerne, hun skulle have.

Så var der de to "gamle" spedalske. De var sendt herved af nogle nonner nordpå. De barmhjertige søstre havde sendt dem i taxi, da man ikke ville have den ene med på bussen. hun lugtede helt forfærdeligt. Og

var da også i en sølle forfatning. Sår på alle lemmer og på hånden kunne man se ind til sene og knogler. Hun fik eneværelse – foreløbig.

Steen er taget videre til Tabora. En check udstedt til bibelskolen forsvandt fra rektor, og nu forlangte banken underskrift fra udskriveren. Desuden skulle han registrere sin mobiltelefon. Tanzania er vel nu stort set dækket af mobilnet, og nu mener regeringen alle skal registreres. Det har vist noget med rigets sikkerhed at gøre.

Jeg har lige haft besøg af en yngre kvinde, der ville købe en bibel fra min miniboghandel. Hun fik et søndagsskoleblad oveni. Nogle danske missionærer i Dar es Salaam har startet udgivelse af disse blade, som vi abonnerer på til søndagsskolen i Kidugalo, men andre må også gerne få smag for dem. Hun spurgte desuden efter kirkens liturgibog, som jeg har haft i stakkevis af indtil Synoden her i april. Nu har jeg så ikke flere, men så er der til forandring stor efterspørgsel.

Lige modsat er det gået med salmebøger. Endelig kan vi tilbyde en god salmebog, som man har spurgte efter i årevis. Men nu er der så næsten 0 efterspørgsel. Sådan er der så meget.

Husets nyeste medlem killingen Frida er ved at blive forstyrrende og obsternasig. Den forstår sig ikke på brevskriveri, så vi slutter her.

Stor tak igen for omsorg og forbøn især i forbindelse med Steens sygdom.

Kærlig hilsen
Steen og Lisbeth

Dette brev er udsendt af Spedalskhedsmissionen, Skibroen 6, 2 – postboks 13,6200 Aabenraa. Udsendelsen af Lisbeth & Steen Møllgaard Andersen er sket i samarbejde mellem Spedalskhedsmissionen og Brødremenighedens Danske Mission. Gaver til dette arbejde kan sendes til Spedalskhedsmissionens bankkonto reg.no. 4610 konto 3197904941 eller til BDMs bankkonto: 9743 - 4672 131928